

Diumenge III de Durant l'any

Homilia pronunciada a la missa de TV2, celebrada al Monestir de la Mare de Déu dels Àngels a Sant Cugat del Vallès, el dia 22 de gener del 2012

Acabem d'escoltar l'evangeli. Jesús ens ha cridat a la conversió: El Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova. I tots nosaltres, els qui hem escoltat les paraules de Jesús, acollim aquesta crida. Perquè la conversió és la crida contínua del Senyor a la humanitat. Déu, que estima els homes que ell ha creat, té un únic disseny: que els homes tinguin vida, i vida a desdir.

Alguns ens volen fer creure que els homes podem viure sense Déu i lluny de la seva voluntat. Fou aquest l'engany del maligne als nostres primers pares i és també l'engany continu que ens insinua que Déu és l'enemic de la llibertat de l'home, que la humanitat serà més lliure quan més s'alliberi de Déu. Aquest engany sotja contínuament la història de la humanitat i la nostra història personal. És l'engany del que anomenem secularisme: viure d'espatlles a Déu, viure com si Déu no existís, com si Déu no tingués res a dir a la meua vida personal, familiar, social.

Les primeres paraules de Jesús en la seva predicació, tal com apareixen en l'evangeli segons sant Marc, són clares. Jesús ens crida a la conversió i a la fe en la Bona Notícia, i amb un motiu clar: El Regne de Déu és a prop. Jesús ens crida a la conversió no com un simple esforç humà d'una vida més ètica, sinó que la crida a la conversió de Jesús té la seva raó en la proximitat del Regne de Déu. Ell és el Regne de Déu. Ell és la Bona Nova. Ell és l'Evangelí. En Jesús, Déu s'ha fet tan proper a nosaltres que s'ha fet un de nosaltres. Jesús és el Fill etern de Déu, fet home per nosaltres en el si virginal de Maria, per la nostra salvació.

Ell és, doncs, la Bona Nova de Déu present en la humanitat per a portar tots els homes que creuen en ell a la salvació i la vida. La crida de Jesús fa quasi dos mil anys continua viva entre nosaltres, en els nostres temps i en el nostre món. En la predicació de l'Església, en l'anunci de Crist, en l'evangelització Jesús mateix hi és present. La paraula de l'Església anunciant Crist és una paraula que porta una presència, és una paraula gràvida de Jesús.

No oblidem mai el fet fonamental de la nostra fe cristiana. Nosaltres no som seguidors d'un gran personatge que va viure fa dos mil anys, ni som seguidors de la seva causa i dels seus pensaments. Nosaltres, els cristians, som seguidors del qui viu per sempre, perquè és el que ha mort i ha ressuscitat. Nosaltres som seguidors del qui és vivent enmig nostre, enmig de l'Església i per ella enmig del món. La celebració de l'Eucaristia és el moment privilegiat per a viure i experimentar la presència de Jesús el vivent enmig nostre. Jesús és present davant nostre i l'adorem i reconeixem com a Senyor. Jesús és present amb nosaltres, reconeixem la seva presència en la seva paraula, en el seu ministre i en la comunitat que és el seu Cos. Jesús és present en nosaltres. Per la fe i l'amor ell habita en els nostres cors. En la comunió eucarística es compleix la paraula mateixa de Jesús: Qui menja la meua carn i beu la meua sang, està en mi, i jo, en ell (Jn 6,56). Aquests som els cristians, els qui vivim la presència de Crist davant nostre, amb nosaltres i en nosaltres.

I és que no pot ser de altra manera. El papa Benet XVI en la seva primera encíclica, *Deus Caritas Est*, ens recordava la raó per la qual una persona esdevé cristiana: "Hem cregut en l'amor de Déu: així el cristià expressa la seva opció fonamental de la seva vida. No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran

idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva” (núm, 1). És així com van iniciar el camí del seguiment de Jesús els primers deixebles que ell va cridar vora el llac de Galilea. Ell es varen trobar amb Jesús, que els va cridar a seguir-lo per a emprendre una aventura: us faré pescadors d’homes. I ells posant la confiança en Jesús, en la seva persona i de manera immediata van abandonar les xarxes i se n’anaren amb ell. El cristià, com els primers deixebles, és el que trobant-se amb Jesús vivent entre nosaltres, deixa les seguretats del món - aquest món que veiem amb els ulls passa aviat, ens ha dit sant Pau en la segona lectura- per fiar-se de Jesús i seguir-lo en el camí que passant per la creu porta a la resurrecció i a la vida.

Què significa convertir-se? Convertir-se és creure en l’Evangeli. Convertir-se és creure en Jesús, en el rostre humà del qual descobrim el rostre del Déu únic i vertader. Convertir-se és acceptar plenament en el pensament i en el cor, en la vida i en les obres, Jesús com el qui és el camí, la veritat i la vida. Convertir-se és posar la confiança plena en Jesús, sabent i creient que el fonament únic i definitiu de la meua vida és Jesús. Convertir-se és posar-se en la bona direcció, no pas d’espatlles a Déu, sinó de cara a Déu, viure davant Déu. Convertir-se implica tota la vida, tots els moments petits i grans de la meua vida i en tots els àmbits, sense excloure’n cap. Convertir-se vol dir viure de cara a la veritat i a l’amor: la veritat en l’amor i l’amor en la veritat. Convertir-se vol dir estimar i seguir Jesús.

Aquest diumenge l’Església ens posa al davant dues realitats que ens parlen també de conversió, de seguiment i d’anunci de Crist. Avui és el dia de la Infància Missionera i estem dins de l’Octavari de Pregària per la Unitat dels Cristians. L’anunci de Crist neix del trobament amb ell. Ningú no pot anunciar Crist si ell no habita en el seu cor per la fe i l’amor. El trobament amb Jesús és la font de l’evangelització. En la mesura en què les nostres comunitats, tots i cada un de nosaltres, visquem la conversió d’anar més i més a Crist i de deixar-nos mirar i enviar per ell, podrem ser autèntics missioners i evangelitzadors. La Infància missionera ens recorda fonamentalment que els nens poden i deuen ser evangelitzats, portats al trobament amb Jesús. I això cal que ho fem en els països que anomenem de missió, però també, i molt, entre nosaltres. Cal fer una crida a les famílies cristianes, a les parròquies i als col·legis catòlics: l’anunci de Crist entre els infants és una urgència entre nosaltres. També la Infància missionera ens recorda que els infants són missioners de Jesús, entre ells, però també amb els adults.

L’Octavari de Pregària per la Unitat dels cristians ens recorda la necessitat de la unitat dels cristians per a la nova evangelització. La unitat visible dels qui creiem en Crist en la seva única Església és un do que cal demanar humilment i amb esperança. A tots nosaltres ens pertoca viure la conversió cada dia per a ser autèntics i veritables seguidors de Crist. La unitat és Crist. Cal, doncs, caminar sempre envers ell, amb l’actitud de conversió autèntica per ser cada dia més llum en el qui és la Llum del món.

Que Maria, Mare de Déu, Mare de l’Església, Mare de la Unitat, intercedeixi per tots nosaltres, perquè siguem veritables deixebles de Crist, missioners de la Bona Nova, constructors de comunió i d’unitat. Amén.